

BIBLICKÁ HODINA

- Je tu pro ty, kteří:**
- **Vnímají potřebu modlitby.**
 - **Mají rádi Písmo svaté.**
 - **Touží poznat Bibli víc do hloubky**
- a podělit se o ovoce svého rozjímání s ostatními.**
- **Chceme být ekumenicky otevřeni.**

Základní údaje o Bibli

Bible je úžasný soubor svědectví o Božím jednání.. Kdo si myslí, že vše slyšel, vše pochopil, tomu Bible náhle odhalí nekonečné prostory a dá mu zaslechnout slova naděje. Čtenář zde nalezne historické příběhy, písně, zákonná ustanovení (Desatero), proroctví, modlitby, napomenutí.

Slovo Bible se do českého jazyka dostalo z latinského označení Biblia, které má svůj původ v řeckém slově biblion – svitek, knížka. Odvozeno je od fénického přístavu Byblos, přes nějž se vozil papyrus z Egypta do Malé Asie. A protože právě papyrus byl základní psací pomůckou, začalo se všem napsaným věcem říkat podle tohoto přístavu „biblion“. Jak již samotné latinské slovo Biblia naznačuje, v případě Bible se nejedná o jednu knihu, ale o sbírku knih.

Základní dělení je na Starý a Nový zákon. Kanonických jich je 39 starozákonních a 27 novozákonních. Ty byly poměřeny a shledány směrodatnými a patří k základnímu biblickému materiálu. Dále existují knihy deuterokanonické, apokryfní. Ty jsou obvykle uváděny mezi Starým a Novým zákonem. Nejsou za plnohodnotné považovány, protože se nezachovaly v původních biblických jazycích. (Většina Starého zákona je psána klasickou hebrejštinou, pouze malé části jsou napsány aramejsky. Deuterokanonické spisy jsou zachovány především ve starověké řečtině, Nový zákon byl sepsán v hovorové řečtině)

Nejstarší biblickou knihou je Amos, prorok z 8. století před Kristem, některé texty však sahají až do 10. století. Nejmladší biblickou knihou je Druhý list Petřův, který byl sepsán r. 125 po Kristu.

Kánon Starého zákona byl uzavřen na synodě v Jabne, (Jamni), kde našli útočiště židovští učenci po pádu Jeruzaléma roku 70. Ve skutečnosti byl kánon už ustálen a synoda tuto tradici pouze potvrdila. Jednalo se pouze o texty psané hebrejsky a patřily tam Tóra, Proroci a Spisy, které se označovaly prostě Žalmy (srov. L 24,44). Mladší knihy se součástí kánonu nestaly a v 16. století je Sixtus ze Sienny pojmenuje deuterokanonické, tj. druhého řádu s menší autoritou, než ostatní. Tomuto označení se dnes dává přednost před slovem apokryfy – což znamená skryté, nebo jen pro zasvěcené. Katolické Bible mají všechny knihy za stejně důležité od Tridentského koncilu r. 1546. Protestantské Bible zachovávají kanonické knihy a deuterokanonickým knihám nepřisuzují takovou hodnotu. (Zpravidla se z nich nečte při bohoslužbách).

Nový zákon byl napsán v hovorové řečtině, doba ustálení textů je v porovnání se Starým zákonem krátká. Evangelia jsou řazena na prvním místě. Eu – dobrý, angelion – poselství – radostná zpráva, zvěst. Jde o životopis Ježíšův. V knize Skutků apoštolských se líčí šíření křesťanství po smrti Ježíšově. Pak následují dopisy křesťanským sborům, závěrečným spisem

je Zjevení Janovo, což je obtížný a složitý apokalyptický spis. Na závěr nechá apokalypsa zaznít důstojnou liturgickou aklamací a současně modlitbu věřících, poslední slova Bible: „Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzo!“ Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše se všemi. (Zj 22, 20n)

I když většina novozákonních spisů byla sepsána v 1. století, na oficiální uzavření a posvěcení stávajícího stavu musel čekat do roku 397, kdy na církevním koncilu v Kartágu bylo potvrzeno, že Nový zákon je v dané podobě definitivní a není dovoleno k němu cokoliv přidávat nebo něco ubírat. Tridentský koncil schválil i novozákonní kánon 27 knih. Z kanonických knih vyzařuje obdivuhodná jednota: o Bohu, o člověku, o vyvolení, o smlouvě, o naději.